

ΕΚΛΙΠΟΥΣΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ

(ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ)

Ἡ ἰα τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Σ. Π. Ἀραβαντινοῦ, ἐπισυμβάν-
τος κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1906, ἡ ἐλληνικὴ κοινωνία ἀπώλεσεν ἐν
τῶν ἐπιφανῶν τῆς μελῶν, ἡ Ἡπειρος ἐν τῶν πλέον ζηλευτῶν τῆς
τέκνων καὶ ἡ ἐλληνικὴ θέμις τὸ ἀγλαότερον σέμνωμά της καὶ τὸν
σεμνότερον μύστην τῆς. Υἱὸς τοῦ ἀλήστου μνήμης σοφοῦ ἱστορικοῦ
καὶ συγγραφέως Π. Ἀραβαντινοῦ, ἐγεννήθη τῇ 20 Νοεμβρίου τοῦ
1843 ἐν Ἰωαννίνοις. Σπουδάσας τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν ἐν τῇ αὐτόθι
περιωνύμφῳ Ζωσιμιαίᾳ Σχολῇ, ἐγένετο ἀριστοῦχος διδάκτωρ τοῦ
Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου τῷ 1866. Νεώτατος ἀφιερῶθη ὀλοφύχως εἰς
τὸν δικαστικὸν κλάδον ἀπὸ τοῦ 1867 μέχρι τοῦ 1895, διελθὼν μίαν
πρὸς μίαν τὰς βαθμίδας τῆς δικαστικῆς ἱεραρχίας ἀπὸ τοῦ ἀντει-

σαγγελέως πρωτοδικῶν μέχρι τῆς ὑψηλῆς θέσεως τοῦ Ἀρεοπαγίτου. ὁπότε ἐκλήθη κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὑπὸ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Ἀνακτοῦ καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καταλιπὼν ἀναμνήσεις χρηστῆς καὶ ἀρίστης διοικήσεως. Εἰργάσθη ἐκθύμως πάντοτε ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν ἐν τῇ δούλῃ Ἑλλήνων. Τῷ 1883 συνέγραψε καὶ ἐξέδωκεν «Ἀπομνημονεύματα τῶν κατὰ τὸν Ἀγῶνα πολιορκιῶν καὶ τῆς Ἀλώσεως τοῦ Μεσολογίου ἐπὶ τῇ βάσει σημειώσεων τοῦ ὑποστρατήγου Ἀρτεμίου Μίχου». Ἐπίσης ἐφιλοπόνησεν «Ἱστορίαν τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ», σύγγραμμα κυρίως τοῦ σοφοῦ καὶ πολυῖστορος πατρός του, ὅπερ ἐπεξεργάσθη καὶ ἐπλούτισε καὶ ἐπηύξησε κατὰ νεωτέρας πηγὰς ἢ εὐλαδῆς χεὶρ τοῦ ἀνταξίου υἱοῦ. Πλεῖστα ἄλλαι περισπούδαστοι νομικαὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ πραγματεῖαι, διακρινόμεναι διὰ τὴν εὐθυκρισίαν καὶ τὴν εὐρεῖαν νομομάθειαν ἐδημοσιεύθησαν κατὰ καιροῦς εἰς τὴν «Θέμιδα» καὶ τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Νομολογίας». Ὑπῆρξε σπάνιον ὑπόδειγμα ἐναρέτου καὶ ὑψηλόφρονος δικαστοῦ, συναισθανομένου βαθύτατα τὴν ἱερότητα τῶν ὑπὸ τῆς Πολιτείας διαπεπιστευμένων αὐτῷ καθηκόντων.

ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

(Γυρισμός)

ἮΡΘΑ πουλάκι φτερωτὸ
 εἰς τῆς Μάννας τὴν ἀγκάλην
 καὶ εἶπα τὰ λόγια τὰ κρυφὰ
 π' ἄκουσα στ' ἀκρογιαλί.

Κι' ὅσα μοῦ πῆρε ὁ ἄνεμος
 καὶ τῆς σκλαβιάς ἡ μπόρα
 μέσ' τῆς ψυχῆς τὸν τάραχο
 στοῦ χωρισμοῦ τὴν ὥρα.

Τᾶεῖδα γραμμένα ἐκεῖ ἦψηλά
 στὰ γαλανὰ παλάτια
 με τοῦ Θεοῦ τ' ἀλφάβητο
 ποῦ δὲν τὸ βλέπουν μάτια.

Καὶ τώρα ποῦ ἡ καρδοῦλά μου
 πάλι πετᾷ σὲ Σένα,
 ἀφίνω τὰ τραγουδια μου
 δειλὰ καὶ φοβισμένα.

Γιατὶ γιὰ σὲ τραγουδιστῆς
 δὲ βρέθηκα' ἐδῶ πέρα
 νὰ πῇ τί κλεῖς στὰ στήθια σου
 γιὰ τὴ γλυκειὰ μητέρα.

ΣΠ. ΜΑΤΕΟΥΚΑΣ